

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: T-Mobile Czech Republic a. s.**, se sídlem Tomíčkova 2144/1, Praha 4, IČ: 64949681, zastoupeného JUDr. Petrem Hromkem, Ph.D., advokátem, se sídlem Vinohradská 30, Praha 2, proti **žalovanému: Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, **za účasti osob zúčastněných na řízení: I) O2 Czech Republic, a. s.**, (dříve Telefónica Czech republic, a.s), se sídlem Za Brumlovkou 266/2, Praha 4, IČ: 60193336.) O2, **II) Vodafone Czech Republic a. s.**, se sídlem náměstí Junkových 2808/2, Praha 5, IČ: 25788001, zastoupené Mgr. Martinem Dolečkem, advokátem, se sídlem Hvězdova 1716/2b, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady žalovaného ze dne 29. 5. 2012, č. j. ČTÚ-21 124/2012-603,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Rady žalovaného ze dne 29. 5. 2012, č. j. ČTÚ-21 124/2012-603, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení v částce 8 808 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Petra Hromka, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení a skutkový stav věci

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „žalovaný“) ze dne 29. 5. 2012, č. j. ČTÚ-21 124/2012-603 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, Odboru ekonomické regulace (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 29. 12. 2011, č. j. ČTÚ-52 223/2011-611/IV.vyř.

Dne 30. 6. 2005 předložila osoba zúčastněná na řízení I) jako poskytovatel univerzální služby zúčtování prokazatelné ztráty vzniklé poskytováním univerzální služby za rok 2004. Tímto dnem bylo zahájeno správní řízení ve věci ověření ztráty z poskytování univerzální služby za rok 2004, v němž správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí ze dne 15. 3. 2006, č. j. 28 799/05-611/IV.vyř., kterým byla stanovena výše prokazatelné ztráty z poskytování univerzální služby na 302 622 498 Kč. Toto rozhodnutí bylo podkladovým rozhodnutím pro stanovení výše příspěvků na účet univerzální služby a v návaznosti na něj byla zahájena správní řízení ve věci stanovení platby na účet univerzální služby s jednotlivými příspěvateli. Následně však došlo k tomu, že rozhodnutí ze dne 15. 3. 2006, č. j. 28 799/05-611/IV.vyř., bylo zrušeno. Na základě toho byla rozhodnutím ze dne 1. 12. 2009, č. j. 105 442/2009-603, z moci úřední nařízena obnova řízení ve věci určení výše příspěvků na účet univerzální služby za rok 2004. Toto řízení bylo přerušeno do doby vydání rozhodnutí o ověření výše ztráty z poskytování univerzální služby za rok 2004 jako rozhodnutí podkladového. Toto podkladové rozhodnutí bylo vydáno dne 27. 9. 2010, č. j. 28 799/05-611/IX.vyř., a byla jím ověřena ztráta ve výši 302 622 498 Kč. Správní orgán prvního stupně poté vydal rozhodnutí ze dne 29. 12. 2011, č. j. ČTÚ-52 223/2011-611/IV.vyř. (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), v němž mj. jednotlivým držitelům telekomunikační licence za rok 2004 stanovil podíly pro výpočet výše příspěvku na účet univerzální služby za rok 2004, stanovil příspěvky na účet univerzální služby, určil po započtení dosud uhrazených plateb jednotlivým účastníkům řízení platby na účet univerzální služby atd. S ohledem na to, že na základě tzv. původních rozhodnutí ve věci příspěvků na účet univerzální služby, resp. v souladu s povinnostmi k provedení plateb jednotlivými příspěvateli na účet univerzální služby, došlo k zaplacení příspěvků na účet univerzální služby, určil správní orgán prvního stupně účinky rozhodnutí podle § 99 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce rozklad, v němž mj. namítl, že správní orgán prvního stupně nevzal v potaz nutnost časově omezit možnost stanovení veřejnoprávní povinnosti poskytování zákonem definovaného souboru telekomunikačních služeb; správní orgán prvního stupně o stanovení výše příspěvku na účet univerzální služby nerozhodl ani takřka po uplynutí sedmi let, což je v rozporu s postuláty právní jistoty; rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je stíženo procesní vadou spočívající v tom, že bylo vydáno v rámci nového řízení po nařízení obnovy původního řízení, aniž by pro takový postup byly splněny procesní podmínky; v daném případě bylo namíste analogicky postupovat podle zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“); správní orgán prvního stupně nemá možnost činit zásahy do veřejnoprávní sféry adresátů rozhodnutí v časově libovolném horizontu; správní orgán prvního stupně nečinil v průběhu řízení úkony způsobilé přetrvnout lhůtu pro vyměření daňové povinnosti ve smyslu § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků atd. O rozkladu žalobce rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je věcně i formálně správné. Správní orgán prvního stupně dostatečným způsobem uvedl důvody, které jej vedly k rozhodnutí ve věci, konstatoval podklady a úvahy, kterými se při rozhodování řídil. Správní orgán prvního stupně odstranil v podkladovém řízení dříve vytýkaná procesní pochybení a zajistil, aby se účastníci mohli před vydáním rozhodnutí ve věci řízení o obnově příspěvků na účet univerzální služby za rok

2004 vyjádřit k jeho podkladům i ke způsobu jejich zjištění. Z průběhu správního řízení je zřejmé, že co se týká samotného stanovení podílů pro určení výše příspěvku na účet univerzální služby za rok 2004 a podílu odpovídající výši příspěvků, žádný z účastníků řízení neměl věcných námitek. Žalovaný dodal, že jsou to držitelé telekomunikačních licencí, kteří za správnost zúčtování výše finančního příspěvku odpovídají. Vzhledem k tomu a vzhledem k podkladům pro rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalovaný uvedl, že stanovení podílů i výše jednotlivých příspěvků lze považovat za správné.

Pokud se žalobce dovolával prekluze práva na stanovení platby na účet univerzální služby za rok 2004, pak žalovaný předně konstatoval, že žalobce příspěvek na univerzální službu uhradil a od počátku o své povinnosti zaplatit tento příspěvek na účet univerzální služby věděl. S ohledem na to se pak jeví veškeré úvahy žalobce o nutnosti zajistit právní jistotu účastníků řízení ohledně povinnosti uhradit příspěvek na univerzální službu jako bezpředmětné. Pojetí příspěvku na účet univerzální služby jako daně z hlediska zákona o správě daní a poplatků považoval žalovaný za nepřijatelné. Tato platba není příjmem státního rozpočtu ani není nijak provázána s § 1 zákona o správě daní a poplatků. Daň, jako zákonem určená povinná platba do veřejného rozpočtu, se vyznačuje neúčelovostí a neekvivalentností. Daň je na rozdíl od dobrovolného plnění (např. na základě smlouvy) nuceným, právním předpisem uloženým závazkem plnění ve prospěch veřejného rozpočtu. Daňová povinnost vzniká naplněním určitých zákonem obecně vymezených právních skutečností – podmínek, které na straně státu zakládají právní nárok na daň a na straně daňového subjektu daňový závazek. V případě příspěvků, resp. plateb na účet univerzální služby však držitelé telekomunikační licence nevzniká povinnost splnit závazek státu jako oprávněnému věřiteli. Oprávněným k přijetí platby od příspěvatele na účet univerzální služby je poskytovatel univerzální služby, tj. osoba zúčastněná na řízení I) jako subjekt soukromého práva. Třebaže je v daném případě veřejnoprávní prvek zastoupen vrchnostenským rozhodnutím o povinnosti úhrady příspěvku, příspěvek je současně bez nároku na plnění a platba je zprostředkována přes účet spravovaný správním orgánem, nelze hovořit o tom, že by v důsledku povinnosti přispívat na účet univerzální služby byl založen veřejnoprávní obligační vztah, ve kterém je povinnost subjektu práva (dlužníka) plnit státu na jedné straně a na druhé straně subjektivní právo státu na plnění.

Žalovaný tedy nepovažoval za stěžejní argumentaci žalobce, že správní orgán prvního stupně nečinil úkony způsobitelné ve smyslu § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků přetrhout lhůtu pro vyměření daňové povinnosti, a to vzhledem k odmítnutí závěrů o podpůrné aplikaci zákona o správě daní a poplatků. Žalovaný doplnil, že v případě hypotetické aplikace zákona o správě daní a poplatků je nutno zkoumat, zda počátek běhu prekluzivní lhůty klade žalobce do správného období. Žalovaný měl za to, že vznik tzv. daňové povinnosti jako povinnosti přispět na účet univerzální služby je možné shledat nejdříve v okamžiku pravomocného stanovení prokazatelné ztráty. Pokud tedy rozhodnutí o ověření výše prokazatelné ztráty nabylo právní moci dne 24. 10. 2006, pak tříletá prekluzivní lhůta podle § 47 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků běžela od konce roku 2006 do konce roku 2009. Tato lhůta však byla přetržena žalobou, neběžela tak od 17. 8. 2007 až do 25. 9. 2009 a právo by případně prekludovalo dne 17. 2. 2012. K tomu žalovaný připomněl, že tuto argumentaci vedl pouze pro případ hypotetické aplikace zákona o správě daní a poplatků, neboť žalovaný se ztotožnil s názorem správního orgánu prvního stupně, že povinnost přispět na účet univerzální služby nelze označit za „daňovou povinnost svého druhu“.

Žalovaný konstatoval, že způsob úhrady nákladů univerzální služby byl v zákoně č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů

(dále jen „zákon o telekomunikacích“), koncipován tak, že byl zřízen účet univerzální služby, na který jsou povinni přispívat držitelé telekomunikačních licencí finančním příspěvkem. K namítané nemožnosti provést vyměření (vzhledem k prekluzi), je nutno zdůraznit, že ke stanovení předmětného příspěvku a s tím související povinnosti provést platbu ve výši příspěvku na účet univerzální platby již došlo. Není tedy pravda, že by byl žalovaný nečinný. Proto, i kdyby žalovaný připustil použití zákona o správě daní a poplatků, tak desetiletá lhůta od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení, nebo v němž vznikla daňová povinnost, neuplynula. Nelze přitom opomenout, že správní orgán byl povinen řízení ve věci ověření výše prokazatelné ztráty provést znovu, resp. pokračovat ve správním řízení, v důsledku čehož činil nepochybně další řadu úkonů způsobilých k přetržení prekluzivní lhůty, kterým bylo např. rozhodnutí ze dne 1. 12. 2009 o nařízení obnovy. Rozhodnutí ve věci navíc nemohlo být vydáno v důsledku toho, že přispěvatelé využili svého práva uplatnit opravné prostředky a současně byl správní orgán povinen postupovat v souladu s názorem soudu.

K námitce žalobce poukazující na údajnou procesní vadu žalovaný uvedl, že příspěvky všech přispěvatelů spolu navzájem souvisí, a proto nebylo možné příspěvek žalobce stanovit odděleně, nezávisle na ostatních přispěvatelích. Proto správní orgán prvního stupně sloučil všechna dílčí správní řízení o příspěvcích na účet univerzální služby za rok 2004 do jednoho správního řízení. Ačkoli žalobce o tom, že řízení je spojeno a projednává se v režimu obnoveného správního řízení, prokazatelně věděl, v průběhu řízení proti tomuto procesnímu postupu nic nenamítl. Žalovaný zdůraznil, že na věcnou správnost rozhodnutí nemá tento procesní postup žádný vliv a výsledek řízení by byl totožný, i kdyby se rozhodování o příspěvku žalobce z obnoveného řízení vyčlenilo a bylo o něm rozhodnuto rozhodnutím novým dle § 101 písm. d) správního řádu.

K námitce analogie se zákonem č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“), žalovaný uvedl, že tento zákon významně rozšířil okruh přispěvatelů na účet univerzální služby, a to na všechny podnikatele ve smyslu § 49 odst. 5 citovaného zákona, včetně poskytovatele dotčené univerzální služby, a to bez ohledu na to, zda jsou na území České republiky usazeni či nikoli. Zákon o elektronických komunikacích také změnil způsob výpočtu výše univerzální služby. Podle zákona o elektronických komunikacích do výpočtu výše platby na účet univerzální služby vstupovaly výnosy ze služeb propojení a přístupu k veřejně dostupné síti elektronických komunikací, veřejně dostupné telefonní služby, služby pronájmu okruhů, služby přístupu k internetu nebo jiné veřejně dostupné datové služby. Také argumentaci o povaze účtu univerzální služby podle zákona o elektronických komunikacích nepovažoval žalovaný za správnou, protože se nejedná o tentýž účet, na který plátcí přispívali podle zákona o telekomunikacích. Správní orgán prvního stupně na základě zákona o elektronických komunikacích zřídil nový účet univerzální služby.

Žalovaný měl za to, že odstranil nedostatky rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve vypořádání se s argumentem nutnosti časově omezit možnost stanovení výše příspěvku na účet univerzální služby. Ze související argumentace rovněž vyplývá, proč není námitka rozporu s postuláty právní jistoty opodstatněná. Naopak k opodstatněnosti stanovení účinků rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byly uvedeny relevantní důvody, stejně tak jako k případné podpůrné aplikaci zákona o správě daní a poplatků. Výše uvedená argumentace rovněž neopomíjí důvody a okolnosti platby poskytovateli univerzální služby.

Žalovaný tedy uzavřel, že v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně neshledal rozpor se zákonem.

III. Žaloba

Žalobce v žalobě označil jako žalobní body (důvody) tři okruhy žalobních námitek.

Jako první námitku, žalobce vytýkal, že napadené rozhodnutí nenapravilo věcnou nesprávnost a nezákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v otázce zániku práva na stanovení výše příspěvku žalobce na účet univerzální služby za rok 2004. Žalovanému ve vztahu k žalobci marně uplynula svou povahou nejbližší lhůta pro vyměření této svého druhu daňové povinnosti dle § 47 zákona o správě daní a poplatků.

V druhé námitce uvedl, že správní orgány nesprávně aplikovaly § 99 odst. 2 ve spojení s § 102 odst. 9 správního řádu věta první *in fine* správního řádu, když v rámci obnoveného správního řízení nahradily původní rozhodnutí s účinky ode dne nabytí právní moci napadeného rozhodnutí, aniž by pro tuto mimořádnou odchylku od zákonem předvídaného postupu (tj. stanovení účinků *ex tunc*) existovaly právně relevantní důvody, resp. aniž by tyto důvody správní orgány ve svých rozhodnutích přesvědčivým způsobem prezentovaly a vysvětlily.

Třetí námitkou tvrdil nezákonnost napadeného rozhodnutí a věcnou nesprávnost proto, že žalovaný použil jako skutkový základ pro stanovení výše příspěvku žalobce na účet univerzální služby za rok 2004 údaj o ověřené ztrátě z poskytování univerzální služby. Žalobce poukázal na rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2011, č. j. 137 781/2010-603/III.vyř. (tj. rozhodnutí o ověření výše prokazatelné ztráty z poskytování univerzální služby za rok 2004, dále též jen „podkladové rozhodnutí“), kterým měla být žalovaným zjištěna ztráta z poskytování univerzální služby v nesprávné výši a které je z tohoto důvodu předmětem soudního přezkumu vedeného Městským soudem v Praze.

Žalobce v podrobném odůvodnění žaloby uvedl, že právo žalovaného uložit žalobci povinnost přispět na účet univerzální služby za rok 2004 se prekludovalo. O stanovení výše příspěvku na účet univerzální služby za rok 2004 bylo vydáno pravomocné rozhodnutí až po takřka deseti letech od konce „zdaňovacího období“. Ustálená rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu je založena na tom, že možnost stanovit konkrétnímu subjektu veřejnoprávní povinnost po neomezeně dlouhou dobu není ústavně konformní. Uplatňování pravomocí žalovaného na úseku univerzální služby v rozsahu zákona o telekomunikacích vždy mělo (a znění zákona o elektronických komunikacích tento fakt výslovně potvrzuje) povahu veřejnoprávních zásahů do majetkové sféry daňových subjektů. Žalovaný vystupuje v pozici regulátora, tedy jako vrchnostenský orgán ukládající ostatním účastníkům telekomunikačního trhu povinnost, za níž se jim ze strany státu nedostává ekvivalentního protiplnění a jejímž cílem je získání prostředků na úhradu celospolečenských potřeb. Jak příspěvek na účet univerzální služby dle zákona o telekomunikacích, tak platba na tentýž účet dle zákona o elektronických komunikacích byly vždy daňovou povinností svého druhu, při jejichž výběru a vymáhání byl žalovaný za všech okolností povinen postupovat (nejen) vůči žalobci podle zákona o správě daní a poplatků. Žalovaný tedy v napadeném rozhodnutí o uložení povinnosti přispět na účet univerzální služby nesprávně nepřistoupil k řádné a komplexní revizi řízení z hlediska plynutí času, resp. z hlediska v § 47 zákona o správě daní a poplatků stanovených pravidel pro běh prekluzivní lhůty pro stanovení této povinnosti.

Žalobce připustil, že žalovaný sice některé milníky původních řízení v napadeném rozhodnutí zmínil, avšak dle názoru žalobce vycházel ze zcela mylného předpokladu stran okamžiku vzniku povinnosti přispět na účet univerzální služby. Dle názoru žalobce je počátkem prekluzivní lhůty pro stanovení výše příspěvku na účet univerzální služby za rok 2004 konec roku, v němž tato povinnost vznikla, tedy 31. 12. 2004. Vzhledem k tomu, že lhůtu pro pravomocné stanovení výše prokazatelné ztráty z poskytování univerzální služby žádný zákon nestanoví, přičemž ji na rozdíl od lhůty pro vyměření příspěvku na její poskytování nelze dovodit ani analogicky, nebylo by možné efektivně omezit oprávnění žalovaného vyměřit povinnost přispět na účet univerzální služby z hlediska plynutí času. Závěry žalovaného, že jím uvedené úkony byly způsobilé přetrhnout běh prekluzivní lhůty ve smyslu § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, jsou tedy nepřezkoumatelné, neboť žalovaný nesprávně určil počátek běhu této lhůty.

Žalobce měl za to, že je namístě důkladně se věnovat té části napadeného rozhodnutí, jejímž prostřednictvím žalovaný stanovil účinky tohoto rozhodnutí ke dni, k němuž toto rozhodnutí vydal (účinky *ex nunc*). Důležitost tohoto výroku spočívá zejména v tom, že se jím žalovaný brání tomu, aby nenastal stav, jakoby nezákonné rozhodnutí vůbec nebylo vydáno. Pouze v případě, kdy by se osoba, již byla uložena povinnost, ocitla zrušením rozhodnutí s účinky *ex tunc* v méně výhodné situaci, než kdyby bylo zrušeno s účinky *ex nunc* či by bylo nesrovnatelně závažněji zasaženo do práv jiné osoby, bylo by možné uvažovat o uplatnění mimořádné odchylky stanovené v § 102 odst. 9 správního řádu. V odůvodnění napadeného rozhodnutí však absentuje přesvědčivá argumentace, jež by žalobci, resp. soudu, umožnila nahlédnout do logiky uvažování žalovaného, jež jej vedla k přijetí takového rozhodnutí (tzn. v čem konkrétně bylo postavení žalobce a dalších účastníků řízení vylepšeno oproti situaci, pokud by napadené rozhodnutí bylo vydáno s účinky *ex tunc*). Žalobce tak měl za to, že napadené rozhodnutí je v této části nezákonné, resp. nepřezkoumatelné.

Žalobce namítl, že podkladové rozhodnutí, na jehož věcné správnosti je napadené rozhodnutí bytostně závislé, je stiženo celou řadou podstatných vad, jež mají původ v tom, že žalovaný při ověření výše prokazatelné ztráty z poskytování univerzální služby za rok 2004 vyšel ze zcela mylných předpokladů nemajících oporu v platné právní úpravě. Podkladové rozhodnutí tvoří materiální základ pro vydání napadeného rozhodnutí; je tedy zcela evidentní, že bude-li podkladové rozhodnutí v soudním řízení shledáno jako nezákonné, bude z logiky věci nezákonné i na něj navazující napadené rozhodnutí. Tato námitka je jinými slovy vyjádřená námitka proti správnosti výše žalobci stanoveného příspěvku na účet univerzální služby za rok 2004; s ohledem na to postrádá jakékoli opodstatnění konstatování žalovaného, že žalobce proti samotné výši příspěvku ničeho nenamítal. S ohledem na skutkovou provázanost podkladového a napadeného rozhodnutí žalobce navrhl, aby Městský soud v Praze řízení přerušil podle § 48 odst. 2 písm. f) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť je u něj pod sp. zn. 3 A 54/2011 vedeno soudní řízení, jehož předmětem je přezkum rozhodnutí žalovaného o ověření výše prokazatelné ztráty z poskytování univerzální služby za rok 2004 (pozn. soudu: soud tomuto návrhu vyhověl a řízení usnesením ze dne 7. 6. 2013, č. j. 9 A 132/2012 – 68, řízení přerušil).

Žalobce v závěru žaloby navrhl, aby Městský soud v Praze napadené rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že v žalobě jsou opakovány a obsírněji formulovány skutečnosti, se kterými se správní orgány již vypořádaly ve svých rozhodnutích. Žalovaný rekapituloval podstatné závěry obsažené ve správních rozhodnutích a k jednotlivým žalobním námitkám konstatoval, že v nyní posuzované věci je třeba zohlednit úkony a postupy správních orgánů učiněné nejen v rámci obnoveného řízení, ale rovněž ty, ke kterým v souladu se zásadou presumpce správnosti správních aktů přistoupily od samotného počátku řízení. Žalovaný měl za to, že je v rozporu s obecnými právními principy, pokud žalobce namítá zánik práva stanovit příspěvek. Rozhodnutí totiž nemohlo být vydáno v důsledku toho, že přispěvatelé využili svého práva uplatnit opravné prostředky (rozklad), potažmo správní žaloby, a současně správní orgány byly povinny postupovat v souladu s názory soudů rozhodujících o těchto žalobách. Žalovaný upozornil na rozdíl mezi účtem univerzální služby a státním fondem. Příspěvek na účet univerzální služby nelze považovat za daň ve smyslu zákona o správě daní a poplatků. Pro případ hypotetické aplikace pravidel zákona o správě daní a poplatků na nyní posuzovanou věc žalovaný uvedl, že okamžik „vzniku povinnosti“ přispět na účet univerzální služby je stanoven samostatnými úkony správních orgánů, což vyplývá ze složité konstrukce výpočtu a systému úhrady prokazatelné ztráty. Žalovaný byl rovněž přesvědčen o opodstatněnosti stanovení účinků napadeného rozhodnutí ke dni, kdy nabylo právní moci. Žalovaný uvedl, že dokud není podkladové rozhodnutí zrušeno soudem, popř. jiným orgánem, je třeba na něj hledět jako na platné a postupovat podle něj. Přezkum podkladového rozhodnutí není předmětem tohoto řízení, nicméně vzhledem k probíhajícímu soudnímu řízení o žalobách proti podkladovému rozhodnutí ponechal žalovaný zcela na úvaze soudu, zda řízení o nyní posuzované žalobě přeruší. Žalovaný měl závěrem za to, že v dané věci bylo rozhodnuto po právu, a navrhl, aby Městský soud v Praze žalobu zamítl.

V. Další podání uplatněná v řízení o žalobě

Podáním ze dne 6. 1. 2014 navrhl žalobce podle § 48 odst. 5 s. ř. s. pokračování v řízení po odpadnutí překážky, jež byla důvodem přerušení řízení. Tento návrh zdůvodnil tím, že Městský soud v Praze usnesením ze dne 7. 6. 2013, č. j. 9 A 132/2012 – 68, řízení přerušil z důvodu probíhajícího soudního přezkumu podkladového rozhodnutí; žalobce upozornil na to, že podkladové rozhodnutí pak bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2013, č. j. 3 A 54/2011 – 181, který nabyl právní moci dne 28. 12. 2013. Žalobce současně navrhl zrušení napadeného rozhodnutí bez nařízení jednání dle § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s. Konstatoval, že zrušením podkladového rozhodnutí se řízení dostalo do situace, kdy zde stále existuje napadené rozhodnutí ve věci stanovení výše příspěvku žalobce na účet univerzální služby za rok 2004, aniž by byla známa ověřená výše prokazatelné ztráty z poskytování univerzální služby za uvedené období. Skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, tak v tuto chvíli nemá náležitou oporu, pokud jde o stanovení jedné ze základních hodnot potřebných pro jeho vydání. V tom žalobce spatřoval důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí bez nařízení jednání ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Dle názoru žalobce lze tento objektivně panující stav rovněž kvalifikovat jako stav naplňující důvod pro zrušení rozhodnutí bez nařízení jednání dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (pozn. soudu: soud tomuto návrhu nevyhověl s odůvodněním, že žalovaný podal proti citovanému rozsudku Městského soudu v Praze kasační stížnost).

Podáním ze dne 4. 4. 2016 žalobce znovu navrhl pokračování v řízení podle § 48 odst. 5 s. ř. s., přičemž poukázal na to, že kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2013, č. j. 3 A 54/2011 – 181, byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2016, č. j. 7 As 131/2013 – 156. Současně žalobce navrhl vydání

rozhodnutí ve věci samé bez nařízení jednání. Dle názoru žalobce vydáním citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu padla poslední teoretická možnost, že by podkladové rozhodnutí přece jen mohlo obstát. Za tohoto stavu tedy bude Městský soud v Praze přezkoumávat správnost rozhodnutí o stanovení výše finančního příspěvku žalobce na účet univerzální služby, aniž by existovalo jakékoli podkladové rozhodnutí o ověření výše prokazatelné ztráty z poskytování univerzální služby, jehož existence je přitom nutnou podmínkou pro zodpovězení otázky, zda povinnost k zaplacení finančního příspěvku žalobci vůbec vznikla, a pokud ano, pak v jaké výši.

V řízení uplatnily práva osob zúčastněných na řízení společnosti Telefónica Czech republic, a.s. a Vodafone Czech republic, a.s.(nyní O2 Czech republic, a.s.).

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. s. ř. s. Rozhodl přitom bez jednání, neboť dospěl k závěru, že jsou dány podmínky § 76 odst. 1 s. ř. s.

V nyní posuzované věci považuje soud za stěžejní třetí žalobní námitku, již žalobce zpochybňoval zákonnost a správnost podkladového rozhodnutí. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (a potažmo tak i napadené rozhodnutí) se totiž týkalo především věci stanovení podílů pro výpočet výše příspěvků jednotlivých účastníků na účet univerzální služby, resp. stanovení výše těchto příspěvků a určení výše plateb. Nezbytným předpokladem pro to, aby takové rozhodnutí mohlo být vůbec vydáno, je existence pravomocného rozhodnutí ve věci ověření výše prokazatelné ztráty z poskytování univerzální služby za dané období (v nyní posuzovaném případě se jedná o rok 2004). Související problematice se zevrubně věnoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 5. 2014, č. j. 1 As 29/2014 – 65, v němž se zabýval postupem správních orgánů ve věci vyměření platby na účet univerzální služby za rok 2007. Soud si vědom toho, že některé okolnosti nyní posuzované věci jsou odlišné (na nyní posuzovanou věc zčásti dopadá jiná právní úprava; předmět rozhodnutí správních orgánů byl širší než pouze rozhodování o individuálním platebním výměru atp.), nicméně podstata věci (tj. časová a logická návaznost jednotlivých procesních kroků, které musely správní orgány učinit při stanovení výše příspěvků jednotlivých účastníků na účet univerzální služby, a vztah zákonnosti a správnosti podkladového rozhodnutí k zákonnosti a správnosti rozhodnutí o platbách na účet univerzální služby), je shodná. Soud tedy nemá důvod závěry citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu v nyní posuzované věci nepoužít, v podrobnostech na něj plně odkazuje a dále stručně cituje jeho úvahy podstatné pro nyní posuzovanou věc.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 5. 2014, č. j. 1 As 29/2014 – 65, konstatoval, že předmětem věci byl platební výměr, kterým byla stěžovateli vyměřena platba na účet univerzální služby za období roku 2007. Stěžovatel však ve skutečnosti činil předmětem přezkumu rozhodnutí, kterým správní orgán prvního stupně zamítl rozklady proti rozhodnutí, jímž byly poskytovateli univerzální služby ověřeny čisté náklady za rok 2007. Z tohoto rozhodnutí správní orgány vycházely, neboť až na základě tohoto správního aktu mohl být vydán platební výměr, který stanovuje konkrétní částku platby stěžovatele na účet univerzální služby. Nejvyššímu správnímu soudu bylo známo, že rozhodnutí o ověření čistých nákladů poskytovatele univerzální služby za rok 2007 bylo napadeno správní žalobou, kterou Městský soud v Praze nejprve rozsudkem č. j. 11 A 212/2010 - 146 zamítl, avšak tento

rozsudek byl následně zrušen Nejvyšším správním soudem. Rozhodnutí o ověření čistých nákladů poskytovatele univerzální služby za rok 2007 tedy bylo v době rozhodování Nejvyššího správního soudu pravomocné a zároveň bylo opět předmětem řízení před Městským soudem v Praze. Nejvyšší správní soud konstatoval, že rozhodnutí o ověření čistých nákladů poskytovatele univerzální služby je podkladové rozhodnutí, neboť nepřímo ovlivňovalo výslednou platební povinnost stěžovatele, která byla stanovena následně vydaným platebním výměrem. Rozhodnutí o ověření čistých nákladů poskytovatele univerzální služby a platební výměr jsou tedy tzv. řetězcími se správními akty. Jedná se o správní akty, kdy k zamýšlenému zásahu je třeba více navazujících rozhodnutí podle zvláštních předpisů, které jsou samostatně napadnutelné ve správním soudnictví. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že i když spolu obě správní rozhodnutí – napadený platební výměr a rozhodnutí o ověření čistých nákladů poskytovatele univerzální služby – souvisí a je mezi nimi logická i časová posloupnost, musí být každé přezkoumáno jako samostatné rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s. Nejvyšší správní soud dále uvedl, že soud při přezkoumávání napadených rozhodnutí vychází v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Toto pravidlo umožňuje posoudit, zda bylo napadené rozhodnutí vydáno *de iure* i *de facto* správně. Prolomení zásady přezkumu správních rozhodnutí dle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, je možné pouze z výjimečných důvodů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2011, č. j. 4 Ads 35/2011 - 75, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 6. 2005, sp. zn. I. ÚS 605/03). O tomto prolomení však nebylo třeba uvažovat, protože v průběhu soudního řízení nedošlo ke zrušení správního rozhodnutí, naopak zde stále působilo pravomocné rozhodnutí, jež je podkladem pro přezkoumávaný platební výměr.

Soud na tomto místě považuje za nutné zdůraznit, že Nejvyšší správní soud vycházel při svém rozhodování z toho, že v době jeho rozhodování stále existovalo pravomocné podkladové rozhodnutí. V nyní posuzovaném případě však tomu tak není. Městský soud v Praze totiž rozsudkem ze dne 4. 12. 2013, č. j. 3 A 54/2011 – 181, který nabyl právní moci dne 28. 12. 2013 (kasační stížnost proti citovanému rozsudku Městského soudu v Praze pak byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2016, č. j. 7 As 131/2013 – 156), zrušil jak rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2011, č. j. 137 781/2010-603/III.vyř., tak rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 27. 9. 2010, č. j. 28 799/05-611/IX.vyř., kterými byla ověřena výše prokazatelné ztráty z poskytování univerzální služby za rok 2004. Z těchto správních rozhodnutí pak vycházel i žalovaný v nyní posuzované věci (srov. např. str. 3 napadeného rozhodnutí). V nyní posuzované věci tedy došlo v průběhu soudního řízení ke zrušení rozhodnutí, které bylo podkladem pro přezkoumávané napadené rozhodnutí. Soud zároveň podotýká, že toto podkladové rozhodnutí nebylo zrušeno pouze z formálních důvodů (např. kvůli procesním pochybením), ale z důvodu závažných nedostatků hmotněprávního charakteru, které mohly mít vliv na samotnou podstatu nyní posuzované věci. Správní orgány totiž o výši ztráty z poskytování univerzální služby za rok 2004 rozhodovaly výlučně podle zákona o telekomunikacích. Dle závazného právního názoru Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu však správní orgány měly posoudit výši ztráty z poskytování univerzální služby v roce 2004 samostatně za období od 1. 1. 2004 do 30. 4. 2004 podle tehdy účinných vnitrostátních právních předpisů a za období od 1. 5. 2004 do 31. 12. 2004 podle Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2002/22/ES ze dne 7. 3. 2002, o univerzální službě a právech uživatelů týkajících se sítí a služeb elektronických komunikací (dále jen „Směrnice“). Články 12 a 13 Směrnice totiž byly na rozhodování o výši ztráty z poskytování univerzální služby v roce 2004 přímo použitelné (měly přímý účinek). Soud nepovažuje v nyní posuzované věci za účelné, aby zde podrobně rekapituloval závazný

právní názor soudů týkající se podkladového rozhodnutí, a proto v podrobnostech plně odkazuje na citované rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2013, č. j. 3 A 54/2011 – 181, a Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2016, č. j. 7 As 131/2013 – 156.

Soud za této procesní situace (tj. v době probíhajícího soudního řízení došlo ke zrušení podkladového rozhodnutí, přičemž jeho zákonnost a správnost byla zásadním způsobem zpochybněna) shledal výjimečný důvod pro prolomení zásady obsažené v § 75 odst. 1 s. ř. s., podle níž soud při přezkumu správního rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (k možnosti prolomení této zásady srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2011, č. j. 4 Ads 35/2011 – 75). K tomu soud poukazuje i na to, že důvod pro prolomení zásady uvedené § 75 odst. 1 s. ř. s. jednoznačně vyplývá i z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2014, č. j. Aprk 54/2014 – 118, kterým Nejvyšší správní soud zamítl návrh žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu podle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení mj. uvedl, že měli soud v nyní projednávané věci řádně vypořádat žalobní body, musel mít jistotu správnosti podkladového rozhodnutí o ověření výše prokazatelné ztráty z poskytování univerzální služby za rok 2004. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení rovněž upozornil na to, že řízení týkající se tohoto podkladového rozhodnutí, vedené Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 7 As 131/2013, bylo přerušeno za účelem předložení předběžných otázek Soudnímu dvoru Evropské unie směřujících k výkladu článků 12 a 13 Směrnice. Odpověď na uvedené otázky pak dle názoru Nejvyššího správního soudu potřeboval soud v nyní projednávané věci k tomu, aby mohl odpovědět na žalobní body mířící do správnosti výše stanoveného příspěvku (tedy do správnosti napadeného rozhodnutí). Soud rovněž v obecné rovině podotýká, že správní řád připouští obnovu řízení mj. tehdy, pokud bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno [§ 100 odst. 1 písm. b)]. K takovému postupu již v minulosti ve správním řízení vedeném ve věci určení výše příspěvků na účet univerzální služby za rok 2004 došlo, a to rozhodnutím ze dne 1. 12. 2009, č. j. 105 442/2009-603, kterým byla z moci úřední nařízena obnova řízení (tato obnova řízení byla nařízena právě z důvodu toho, že došlo ke zrušení předchozího rozhodnutí ve věci ověření výše prokazatelné ztráty z poskytování univerzální služby za rok 2004). Z důvodu zajištění efektivní ochrany veřejných subjektivních práv žalobce se soud nicméně rozhodl nevyčkávat na to, zda správní orgány své pochybení samy napraví ve správním řízení, a na základě třetí žalobní námítky přistoupil podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ke zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Učinil tak mj. proto, že s ohledem na zásadu procesní ekonomie [v případě zrušení napadeného rozhodnutí správními orgány by byl soud povinen žalobu odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a nemohl by se vyjádřit k samotnému předmětu věci] považoval za vhodné alespoň stručně se vyjádřit i ke zbývajícím žalobním námitkám, neboť související právní otázky mohou být podstatné pro úvahy správních orgánů v dalším řízení.

Žalobce dále (v první žalobní námítce) namítal, že právo žalovaného uložit mu povinnost přispět na účet univerzální služby za rok 2004 zaniklo. Žalobce zejména dovozoval, že příspěvek (platba) na účet univerzální služby je daňovou povinností svého druhu, při jejichž výběru a vymáhání je žalovaný povinen postupovat podle zákona o správě daní a poplatků. K tomu soud především připomíná samotné znění § 1 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, který určuje rozsah působnosti citovaného zákona a dle něhož platí: *Tento zákon upravuje správu daní, poplatků, odvodů, záloh na tyto příjmy a odvodů za porušení rozpočtové kázně (dále jen "daně"), které jsou příjmem státního rozpočtu, státních finančních*

aktiv nebo rezervních fondů organizačních složek státu (dále jen "státní rozpočet"), rozpočtů územních samosprávných celků (dále jen "územní rozpočet"), nebo státních fondů nebo Národního fondu (dále jen "fond"). Příspěvek na účet univerzální služby však příjmem státního nebo územního rozpočtu (či fondu) není. Předmětem tohoto příspěvku je totiž úhrada prokazatelné ztráty poskytovatele univerzální služby (§ 31 odst. 1 zákona o telekomunikacích), přičemž poskytovatelem univerzální služby není stát (ani jeho organizační složka, územně samosprávný celek či fond), ale držitel telekomunikační licence (§ 30 odst. 1 zákona o telekomunikacích). Pokud žalobce na podporu své argumentace citoval zákon o elektronických komunikacích (konkrétně jeho § 49 odst. 13 ve znění účinném do 30. 6. 2010: *Při vybírání a vymáhání plateb Úřad postupuje podle zvláštního právního předpisu obdobně. Pro tyto účely se na prostředky na účtu hledí jako na prostředky státního fondu.*), pak soud dovozuje z této citace opačný závěr než žalobce. Použitím argumentu *a contrario* lze dospět k závěru, že žalovaný při jiných postupech (než je vybírání a vymáhání plateb) nepostupuje podle zákona o správě daní a poplatků a že pro jiné účely (než je vybírání a vymáhání plateb) se na prostředky na účtu (tj. na účtu univerzální služby) nehledí jako na prostředky státního fondu. V této souvislosti soud odkazuje i na § 49 odst. 3 věta druhá zákona o elektronických komunikacích, v němž je explicitně uvedeno, že účet univerzální služby není součástí státního rozpočtu. K tomu je možné poukázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2010, č. j. 1 Afs 38/2010 – 100, publ. pod č. 2143/2010 Sb. NSS, v němž Nejvyšší správní soud posuzoval případ týkající se § 22 odst. 6 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), který ukládal Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže povinnost při vybírání a vymáhání pokut postupovat podle zvláštního právního předpisu, přičemž jednoznačně odkazoval na zákon o správě daní a poplatků. Nejvyšší správní soud však zdůraznil, že pokuta uložená Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže není daní ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, ale „pouze“ jinou platební povinností, při jejímž vybírání či vymáhání se uplatní ty části zákona o správě daní a poplatků, které na správu této platební povinnosti dopadají.

K obecné argumentaci žalobce, který s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu dovozoval, že možnost stanovit konkrétnímu subjektu veřejnoprávní povinnost po neomezeně dlouhou dobu není ústavně konformní, soud uvádí, že všechna žalobcem citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 10. 4. 2008, č. j. 7 Afs 78/2007 – 60; ze dne 19. 6. 2008, č. j. 9 Afs 211/2007 – 74; a ze dne 19. 2. 2009, č. j. 1 Afs 15/2009 – 105) se týkala plnění, které mělo charakter daně [k tomu srov. § 2 odst. 3 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, dle něhož se daní se pro účely tohoto zákona rozumí peněžité plnění, které zákon označuje jako daň, clo nebo poplatek]. Platbu na účet univerzální služby však za daň považovat nelze, jak soud uvedl výše.

V nyní posuzované věci je třeba především konstatovat, že ač má daná věc nepochybně i veřejnoprávní rozměr, vykazuje rovněž výrazné soukromoprávní aspekty. Předmětem platby není majetková pohledávka vůči státu, ale příspěvek na úhradu prokazatelné ztráty soukromoprávnímu subjektu (držiteli telekomunikační licence). Povinnost držitelů telekomunikačních licencí přispívat na tuto úhradu vznikla *ex lege* (§ 32 zákona o telekomunikacích) a přispěvatelé o této povinnosti nepochybně věděli. Veřejnoprávní prvek pak do tohoto procesu vstupuje zejména v podobě správních orgánů, které spravují účet, z nějž se prokazatelná ztráta hradí, a ověřují výši prokazatelné ztráty. Správní orgány tedy plní administrativní úkoly (správa účtu) a vystupují jako v podstatě jako garant toho, že jednotlivé soukromoprávní subjekty mezi sebou spravedlivě vypořádají závazky, které jim vznikly z *ex lege* povinnosti zajistit dostupnost služeb poskytovaných v rámci univerzální

služby. Skutečnost samotného vzniku povinnosti úhrady univerzální služby byla tedy všem účastníkům zřejmá a právní jistota ohledně samotného uplatnění nároku (povinnosti finančně se podílet na poskytování univerzální služby) tedy nemohla být ohrožena. V nyní posuzovaném případě nedochází ke svévolnému zásahu do právní jistoty žalobce (povinnost podílet se na poskytování univerzální služby mu vznikla *ex lege* a žalobce o této povinnosti věděl; správní orgány ve správním řízení vystupují jako garant toho, že tíže této povinnosti bude spravedlivě rozdělena mezi jednotlivé držitele telekomunikačních licencí, a jádro jejich rozhodovací činnosti tedy netkví v určení, zda vůbec žalobci bude či nebude povinnost uložena), ani k favorizaci státní moci při uplatnění majetkové pohledávky (majetková pohledávka vzniká nikoli státu, ale držiteli telekomunikační licence jakožto poskytovateli univerzální služby).

Shora uvedené závěry jsou podstatné i pro posouzení druhé žalobní námitky žalobce, v níž žalobce namítal neopodstatněnost stanovení účinků napadeného rozhodnutí ke dni nabytí právní moci nového rozhodnutí. Žalobce měl za to, že primárním hlediskem při určování účinků napadeného rozhodnutí by měly být především zájmy adresátů původního rozhodnutí, resp. důsledky zásahu napadeného rozhodnutí do právního postavení osob, jimž byla povinnost uložena, nikoli do postavení osob, kterým z tohoto rozhodnutí plynou nějaká oprávnění (v daném případě tedy zejména nikoli poskytovatele). Žalobce svůj názor opíral o § 99 odst. 2 správního řádu (pro věc použitelného na základě § 102 odst. 9 správního řádu), který zní: *Pokud se ruší nebo mění rozhodnutí, jímž byla uložena povinnost, a neodůvodňují-li okolnosti případu jiné řešení, určí správní orgán, že účinky rozhodnutí v přezkumném řízení nastávají ode dne právní moci nebo předběžné vykonatelnosti přezkoumávaného rozhodnutí.* K výkladu citovaného ustanovení se vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 9. 2013, č. j. 8 As 101/2012 – 68, publ. pod č. 2987/2014 Sb. NSS, v němž konstatoval, že právní úprava (obnovy řízení podle § 100 správního řádu) umožňuje správnímu orgánu, aby v závislosti na okolnostech konkrétního případu rozhodl jednak ve věci samé a rovněž aby určil, kdy nastanou vůči účastníku řízení rozhodnutím předpokládané účinky. To umožňuje lépe zohlednit individuální okolnosti konkrétního případu. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku posuzoval rozhodnutí o správním vyhoštění a konstatoval, že tímto rozhodnutím jsou jeho adresátu ukládány povinnosti, proto je namístě použít úpravu obsaženou v § 99 odst. 2 správního řádu, která v daném případě vztahuje účinky rozhodnutí v obnoveném řízení k právní moci původního rozhodnutí, pokud okolnosti případu neodůvodňují jiné řešení.

S ohledem na výše uvedené je třeba odmítnout názor žalobce, že by správní orgány při rozhodování o stanovení okamžiku účinků rozhodnutí měly brát primární ohled pouze na žalobce. Takový názor je příliš zjednodušený. Při rozhodování, zda účinky nového rozhodnutí v obnoveném řízení nastanou *ex tunc* anebo *ex nunc*, vychází správní orgán ze všech okolností případu, zejména z obsahu přezkoumávaného rozhodnutí a z právních vztahů, které na základě původního rozhodnutí vznikly. To je ostatně patrné i ze znění ustanovení § 99 odst. 2 a § 99 odst. 3, která pro správní orgány stanoví kritéria pro takový postup, nicméně obě citovaná ustanovení tak činí s výhradou „neodůvodňují-li okolnosti případu jiné řešení“. I Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku posuzoval správní rozhodnutí, které se dotklo pouze jediného adresáta (zajištěného cizince). Naproti tomu, jak již soud konstatoval při vypořádání námitky prekluze práva, nyní posuzovanou věc nelze zjednodušovat na vztah žalobce a žalovaného (potažmo státu), v němž by byla státem uložena povinnost pouze žalobci. Naopak jde o spor vykazující i výrazné soukromoprávní prvky, v němž se jedná o práva a povinnosti několika držitelů telekomunikační licence (a to včetně poskytovatele univerzální služby), nejen žalobce. Správní orgány v něm stanovily podíly pro výpočet výše příspěvku na účet univerzální služby, příspěvky na účet univerzální služby a platby na účet

univerzální služby. Správní orgány zohlednily i dosud uhrazené platby jednotlivých účastníků řízení na účet univerzální služby. Úvaha správních orgánů, které při stanovení okamžiku účinků rozhodnutí přihlížely zejména k tomu, že již došlo k zaplacení některých plateb, je tedy sice stručná, avšak v zásadě legitimní a přezkoumatelná. V dalším řízení bude nicméně přinejmenším vhodné, aby správní orgány svůj postup při aplikaci § 99 správního řádu odůvodnily přesvědčivějším způsobem (např. v žalobcem naznačeném směru rozvinuly úvahy o zásahu napadeného rozhodnutí do subjektivních práv jednotlivých účastníků řízení, resp. dotčených osob).

VII. Závěr

Městský soud v Praze tedy shrnuje, že v průběhu soudního řízení bylo zrušeno podkladové rozhodnutí, které bylo zásadní i pro zákonnost a správnost napadeného rozhodnutí. Městský soud v Praze zároveň shledal, že jsou v nyní posuzované věci dány podmínky pro prolomení zásady dané § 75 odst. 1 s. ř. s., napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (nedostatku skutkového zjištění a jeho posouzení v podkladovém rozhodnutí) a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve druhém výroku tohoto rozsudku soud v souladu s § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. přiznal žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000,-Kč za podání žaloby a v nákladech právního zastoupení žalobce advokátem. Soud žalobci přiznal odměnu za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby), přičemž odměna za jeden úkon právní služby činí dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v rozhodném znění, částku 2.100,- Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu]. Soud žalobci nepřiznal odměnu za další podání uplatněná v soudním řízení (podání ze dne 6. 1. 2014 a ze dne 4. 4. 2016), neboť tato podání svým obsahem představovala především návrhy na procesní postup soudu (na pokračování v řízení), nikoli podání *ve věci samé*. Žalobce v těchto podáních sice uvedl některé argumenty proti napadenému rozhodnutí, ty však byly víceméně opakováním toho, co žalobce namítal již v žalobě, konkrétně ve třetím žalobním bodu. Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny dvěma paušálními částkami ve výši 300,-Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu) a částkou 1.008,-Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Náklady řízení tedy činí celkem 8.808,- Kč.

O nákladech osob zúčastněných na řízení je rozhodováno samostatným usnesením.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to

neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

V Praze dne 29. června 2016

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková